

Engstelse, Ubehagelighed og Vrgrelse eller, hvad man nu vil kalde det, som godt kan sammenlignes med en lille Skade i materiel Forstand; og derfor finder jeg, der bør være et Strafanvar forbundet dermed. Det maa være den Mands Sag, hvis Hund har en saadan Bane, at træffe sine Forholdsregler. Skulde man finde, det var rigtigt at udsøndre det som et særeget Tilfælde og sætte en mindre Mulkt derfor, navnlig en Mulkt, hvis Maximum ikke gaar saa høit op som til 200 Kr., hvis man er bange for dette Tal — jeg tror ikke, at Juristerne ere det, thi de vide godt, at det er meget sjældent, at Domstolene gribe den høiere Grad af Straf — blive vi vist let enige om det. Et andet Spørgsmaal kunde være dette, om dette Strafanvar bør indtræde strax eller først efter Advarsel. Det vil jeg, ogsaa lade staa hen som et Punkt, jeg antager, man let vil blive enig med hverandre om; kun det, mener jeg, maa hæbdes, at der maa være Ansvar, saa at man ikke siger, at saa længe der ingen Skade sker, saa længe er der ingen Straf. Det kan ikke gaa. Der maa være Ansvar forbunden med denne Faren ud og Antastelse og Forulempelse af de Reisfærende, navnlig Folk, der færdes til Hest eller Vogns; der maa være Ansvar, det kan ikke staa som Noget, man ikke kan gjøre for, som Noget, man maa have Lov til. Med disse Bemærkninger skal jeg standse i Dag, og kun udtale, at jeg efter de Udtalelser, der ere faldne, har godt Haab om, at vi ville komme til Enighed om dette Lovforslag.

Leth: Som bekjendt er Hunden det eneste Dyr, der har fulgt Mennesket gjennem alle Klimaer uden Undtagelse. Der er Lande, som ikke kunne beboes af Mennesker undtagen ved Hundens Hjælp, og der er mange Steder Erhverv, som ikke kunne drives undtagen ved Hundens Hjælp. Men selv hvor Forholdet med Hensyn til den Hjælp, som Hunden giver, ikke er saa ivinesaldende, f. Ex. her hos os, tror jeg dog, at man ikke bør undervurdere dels den Nytte, dels den Glæde, som Hunden bereder Mennesket. Der gives Folk, som nu en Gang ikke holde af at Hunde, og som derfor generes i høj Grad af dem, medens der gives Andre, som godt kunne lide Hunden, og som ikke lade sig genere af det, som de første klage over. Det tror jeg ikke kan nægtes. Dersom man stulde danne sig en Mening om, hvorledes Stemningen i saa Henseende er her i Landet efter de Adresser, som ere nævnte af det ærede Medlem for Maribo Amts, 5te Valgfreds (N. S. Larsen), og som ere underskrevne for og imod Hundene, saa vil man komme

til det Resultat, at Stemningen udenfor denne Sal synes at være en lidt anden end den, der hidtil i Dag er kommen til Orde her i Thinget fra de fleste Taleres Side. Der bliver sagt: Vi have for mange Hunde her i Landet! De genere, der er Ulemper forbunden med dem! Ja, men man kan ikke have hverken Hunden eller noget andet Husdyr, uden at man kan risikere, at de gjøre en eller anden Skade. Man kan blive bidt af en Hest, revet af en Kat, stangt af en Ko osv. Det er Noget, som følger med at holde Husdyr, og som ogsaa følger med at holde Hunde. Men jeg har dog ikke egentlig set noget Bevis eller nogen statistisk Anførelse af, at vi i Virkeligheden have for mange Hunde, at Hundenes Antal er saa stort, at de frembyde en virkelig Gene, undtagen for dem, som have Noget imod Hunde, det Hele taget. Det er imidlertid Ting, som jeg ikke tror, det kan nytte at diskutere om. Det tror jeg mere er en FølelsesSag. Men derimod vil jeg sige: Hvad er Hensigten med dette Lovforslag? Ja, den er at indskrænke Hundeholdet ved at gjøre Skatten paa Hundeholdet større, end den hidtil har været, og tilbøds indføre den, hvor den ikke hidtil har været. Men nu vil jeg dog spørge: Er det værre eller bedre at blive bidt af en Hund, naar der er betalt en høj Afgift for den, end naar der er betalt en mindre Afgift for den? Eller er det ikke saa slemt, at Hunden tilsmudser Gaderne, naar der bliver betalt en høj Afgift for at holde Hunde, end naar der betales en mindre? Og saaledes fremdeles. Det forekommer rigtignok mig, at det vil blive akkurat det Samme. Nu siger man, at man vil indskrænke Hundeholdet ved at sætte Afgiften høiere. Det bliver — saa forekommer det mig — dog ensbetydende med at sige: Vi ville tillade de Rige, de Velstaaende, dem, som have Raad til at affe en saadan Afgift, at holde Hunde, de skulle have Lov til at have den Nytte og den Fornøielse af Hunde, som de nu mene, at de kunne have af dem, og de Andre, maa saa finde sig i, at disse velhabende og rige Folks Hunde forarsage de Ulemper, som nu en Gang ere uundgaaelige, naar der egzisterer Hunde i Verden. Men de Fattige derimod, de maa give Afstald derpaa, de maa ikke have den Nytte og den Behagelighed, som kan være forbunden for dem med at holde Hunde. Det Offer, som de skulle bringe, er nemlig for stort, det overstiger deres pekuniære Evner. Det er det, man spekulerer paa. Det finder jeg ikke ganske billigt eller ganske retfærdigt, og dersom nu, de mindre Velstaaende, selv de ganske Trængende, som det ærede Med-